

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΦΕΟΝΤΟΡ ΝΤΟΣΤΟΓΙΕΒΣΚΥ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΦΤΩΧΟΣ ΠΟΥΓΙΝΕ ΑΓΓΕΛΟΣ

...Σε μιά μεγάλη πολιτεία, την παραμονή των Χριστουγέννων, ένα παιδάκι ξυπνάει, μέσα σ' ένα ψυχρό υπόγειο. Είναι τυλιγμένο μέσα σ' ένα παλιό και τρύπιο φορεματάκι. Τουρτουρίζει απ' το κρύο. 'Η άναπνοή του βγαίνει απ' το στόμα του σαν άσπρος άτμός.

Κάθεται σε μιά γωνιά, και παίζει με τόν άχνό της άναπνοής του, γιά να ξεσάσει λιγάκι.

Μά πεινάει πολύ... Πολλές φορές απ' το πρωί πλησίασε στο κρεβάτι όπου ήτανε πλαγιασμένη ή μητέρα του με το κεφάλι άκουμπισμένο πάνω σ' ένα δέμα κουρέλια, άντς γιά μαξιλάρι.

'Η μητέρα του όμως δέν του μιλάει. 'Έχει πεθάνει ! Το μικρό άρχίζει νά φοβάται στο σκοτάδι. Είχε νυχτώσει γιά καλά, μ' άόμοια δέν άναφαν φωτιά... Βρίσκει, ψηλαφώντας στο σκοτάδι, το πρόσωπο της μητέρας του, και άπορεί πού δέν ζινείται καθόλου, πού το νιώθει κρύο, κρύο σαν τούς τοίχους...

— Κάνει, λοιπόν, τόσο κρύο ! λέει με το νού του. Στέκεται κάμποσο άκίνητο, με το χέρι άκουμπισμένο στον όμο της πεθαρμένης. 'Υστερα άρχίζει νά φυσάει τά δάχτυλά του γιά νά ξεσταθούν και, μιά και βήκει στο σκοφάκι του πάνω στο κρεβάτι τόβαλε άνοιξε τήν πόρτα και βγήκε απ' το υπόγειο...

Θέει μου ! τί μεγάλη πλότηία εινε αυτή ! Ποτέ του ως τώρα δέν έχει δει τέτοια μεγάλη πόλη. Τί φως και τί κόσμος ! τί άλογα και τί άμάξια !... Το κρύο όμως εινε τρομερό. 'Ω ! τί κρύο εϊταν αυτό !... Τά γυαλιστερά κοριμά των άλογων άχνίζουν και απ' τά ρουθούνια τους βγαίνουν άσπροι άτμοί. Πώς σπρόχρονται οι άνθρωποι στους δρόμους !

— Πώς θάθελα, θεούλη μου, νάτρωγα τώρα λιγάκι... λιγάκι ό,τι νάνα !... 'Αχ ! κοκκάλιασαν τά δάχτυλά μου !... ψιθυρίζει ό μικρούλης.

Κάποιος χοροφύλακας πέρασε, γυρνώντας απ' τήν άλλη τή μεριά το κεφάλι του γιά νά μη κοιτάξει το μικρό.

— Νά κι' άλλος ένας δρόμος... Πώ ! πώ ! τί μεγάλος πού εινε !... Σίγουρα θά με πατήσουν εδώ... Πώς φωνάζουν όλοι, πώς τρέχουν, πώς σπρόχρονται !... Αυτό πάλι τί εινε ; 'Ω ! τί μεγάλο παράθυρο εινε αυτό !... Και πίσω απ' το παράθυρο ένα δωμάτιο και μες το δωμάτιο ένα δέντρο πού φτάνει ως τό ταβάνι... Εινε Χριστουγεννιάτικο δέντρο ! Τί πολλά φώτα πού έχει κάτω απ' το δέντρο ! Εινε στολισμένο με χρυσά χαρτιά και κόκκινα μήλα... Και γύρω-τριγύρω κουζλίτσες, διάφορα παιχνιδάκια... Νά, βλέπω μες στο δωμάτιο ένα σωρό μικρά, καλοντυμένα και καθαρά παιδάκια... Γελάνε, παίζουν, τρώγουνε... άχ ! τρώγουνε !... Νά, ένα κοριτσάκι άρχίζει νά χορεύη μ' ένα άγοράκι ! 'Ηρθαν τώρα κι' οι μουσικοί... Τί ώραία, τί γλυκά τραγούδια... Τ' άκούω μες απ' το τζάμι...

Τό μικρό όρφανό κοιτάζει, κι' άρχίζει ήδη νά γελάει. Δέ νιώθει πιά τό κρύο πού κοκκάλιασε τά δάχτυλα των χεριών και των ποδιών του. Μά τί δαχτυλάκια του είχανε κοκκινίσει, δέ μπορεί πιά νά τά κλείσει, πονάει μιλιάτα και πού τά κουνάει.

'Αξαφνα όμως νιώθει τά δάχτυλά του ν' άρχίζουν νά πονούν γιά καλά. Τόν πιάνουν τά κλάματα. Και άπομακρύνεται από κει.

Βλέπει μες από ένα τζάμι, ένα άλλο δωμάτιο—κι' άλλα δέντρα και γλυκά λογίων-λογιών άραδιασμένα πάνω στο τραπέζι...

Τέσσερες ώραϊες κυρίες κάθονται γύρω, και όταν ερχεται κανείς σηκώνονται άμέσως και του προσφέρουν ένα γλυκίσμα. Και ή πόρτα άνοίγει κάθε όρα και σιγμής και μπαίνουν μέσα πολλοί κύριοι. 'Ο μικρός γλυστράει, άνοίγει άξαφνα τήν πόρτα και μπαίνει μέσα.

'Ω ! τί φωνές εμπήξανε όλοι άμα τόν εϊδανε μπροστά τους ! Μιά κυρία σηκώθηκε τότε, τούβαλε ένα καπικι στο χέρι κι' ύστερα του άνοιξε μόνη της τήν πόρτα, νά φύγη...

Πώς φοβήθηκε, άλήθεια, ό μικρός !

Τό καπικι έπεσε απ' τά χέρια του και άντήχησε πάνω στη μαρμαρένια σκάλα, δέ μπορούσε πιά νά κλείσει τά ξεπαγιασμένα δαχτυλάκια του, γιά νά τό κρατήσει.

Βγήκε έξω στο δρόμο τρεχοντας, κι' άρχισε νά περπατάει γλήγορα-γλήγορα, χωρίς νά ξέρη πού πάη...

Πώς θά ήθελε νά κλάψει ! Τρέχει, τρέχει όλοένα χουχουλίζοντας τά παγομένα δαχτυλάκια του. Νιώθει στην καρδούλα του άπειρο κι' άνέκφραστο πόνο. Καταλαβαίνει πώς εινε παντέρημο στον κόσμο !

'Αξαφνα κάποιος τόν άρπαξε απ' το ρούχο. Εϊταν ένα μεγάλο κακό παιδι, πού άφου τουδωσε μιά στο κεφάλι, άρπαξε το σκουφάκι του και τόβαλε στά πόδια...

'Ο μικρός έπεσε χάλμο, μπήγοντας τις φωνές. Γιά μιά στιγμή, μένει άκίνητος απ' τήν τρομάρα του. Μά, σηκώνεται όρθιος μ' ένα κήδημα, τρέχει, τρέχει, βρίσκει στο δρόμο του μιά μεγάλη άνοιχτή πόρτα, μπαίνει μέσα και τρυπώνει σε μιά γωνιά, πίσω από ένα σωρό ξύλα.

— 'Εδώ δέ θά μπορούσαν νά με βρουνε. Εινε σκοτεινά, σκεφτόταν...

Μαζεύεται λοιπόν σε κείνη τή γωνιά και γίνεται ένα κουβαράκι.

Νιώθει τόν εαυτό του καλύτερα. Τά χεράκια του και τά ποδαράκια του δέν του πονάνε πιά. Αισθάνεται ξεστασία, ξεστή γλυκιά σά νά βρισκότανε κοντά σε μιά σόμπα. Και τό κοριάζι του άνατριχιάζει από εσθαιμονία. 'Α ! θά κοιμηθεί σε λίγο.

— Τί ώραία πού εινε νά κοιμάσαι !...

Σε λίγο, άκούει τό γλυκύτατο τραγούδι, πού τούλεγε άλλοτε ή μανούλα του γιά νά τ' άποκοιμίσει.

— Νά, μαμάκα, θά κοιμηθώ... 'Α ! τί ώραία πού εινε νά κοιμάσαι εδώ !

— 'Ελα σε μένα, μικρό μου, έλα νά δεϊς τό χριστουγεννιάτικο δέντρο !—του λέει μιά άπαλη και χαϊδευτική φωνή.

Στήν άρχη εϊπε πώς θά εϊταν ή μητέρα του. Μά, όχι. Δέν εϊτανε κείνη.

Ποίός, λοιπόν, τόν φωνάζει ; Δέ βλέπει κανένα τριγύρω του. Μά κάποιος γέρνει από πάνω του και τόν σκεπάζει, μες στο σκοτάδι. Και ό μικρός του άπλώνει τό χέρι και... άξαφνα...

Θέ μου ! Τί πλημύρα φωτός εινε αυτή ! 'Ω ! τί ώραίο Χριστουγεννιάτικο δέντρο ! Δέ μπορεί, όμως, αυτό νά εινε ένα συνήθισμένο χριστουγεννιάτικο δέντρο. Ποτέ δέν είχε δει παρόμοιο !

Πού βρίσκειται τώρα ; 'Ολα λάμπουν, όλα άκτινοβολούν, και γύρω-τριγύρω στέχονται άμύτητες κουζλες... Μά, όχι... δέν εινε κουζλες... Εινε άγοράκια, εινε κοριτσάκια. Μονάχα πού άστραφτο-κολάνε... Και όλα πηδάνε γύρω του, πετάνε, τόν άγκαλιάζουν, τόν φιλάνε, τόν σέρονουν μαζί τους. Κι' άρχίζει τότε κι' εκείνος νά πετάει. Και βλέπει τήν μητέρα του νά τόν κοιτάζει και νά του χαμογελάει !

— Μαμά, μαμάκα ! 'Αχ ! τί ώραία πού εινε δω ! τής φωνάζει ό μικρός. Τί δέντρο εινε αυτό μαμά ;

— Τό Χριστουγεννιάτικο δέντρο του Χριστού. Στο σπίτι του Χριστού έχει, κάθε τέτοια μέρα, ένα μεγάλο δέντρο γιά τά παιδάκια πού δέν έχουν δέντρο σπίτι τους.

Και τότε έμαθε πώς όλα αυτά τ' άγοράκια και τά κοριτσάκια ήτανε παιδάκια σαν κι' εκεινον. 'Αλλα είχαν πεθάνει απ' το κρύο μέσα σε καλάθια, ή άφισημένα στις πόρτες των πλουσιών της Πετρούπολεως. 'Αλλα πέθαναν από τήν πείνα επειδή ή μάνα τους δέν είχε νά τά θρέψει... Μά όλα τώρα εινε άγγελουδία στο σπίτι του καλού Χριστού. Και, άνμοσά τους, εινε κι' Ε κ ε ι ν ο σ η, άπλώνοντας πάνω τους τά χέρια Του κι' εύλογώντας τ' άθώα τά παιδάκια καθώς και τις φτωχές μητέρες τους.

Κι' οι μητέρες αυτών των παιδιών εινε κει σε μιά άκρη και κλαίνε. 'Η καθεμιά αναγνωρίζει τό γιού της ή τό κοριτσάκι της. Και τά μικρά πετάνε προς τό μέρος τους, τις φιλάνε, σκουπίζουν τά δάχρυά τους με τά χεράκια τους και τις θερμωπαρκαλάνε νά μη κλαίνε πιά, νά μην εινε πικραμένες, άφου τά παιδία τους εινε τόσο χαρούμενα.

'Η θυρωρός βρήκε, τό πρωί, τό πτόμα του μικρού παιδιού, ξυλιασμένο πίσω απ' τό σωρό τά ξύλα. Βρήκαν επίσης και τή μητέρα του.

'Εκεινη είχε πεθάνει πρωτίτερα στο φτωχικό της. Μά ξανασυναντήθηκαν κι' οι δύο στον ουρανό, στο σπίτι του καλού Θεού...

*

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ ΓΑΜΟ

Δέν βρεθήκε άκόμα ή πυξίδα εκείνη με τήν όποια θά μπορεί κανείς νά ταξιδέψη με ασφάλεια στην τρικυμώδη θάλασσα του γάμου.

Χάϊνε
'Ο γάμος εινε ένα περιεργο άγίστρι πού μπορεί και αρπάζει, ό,τι βρή καλό και κακό πού **Όδγκώ**

'Ο γάμος εινε δεσμός τόν όποιον ή έλπίδα στολίζει, ή εύτυχία διατρηεί και ή δυστυχία τόν δυναμώνει.

Καζίμιρ Ντελαβίν
'Ο γάμος έχει πολλές

λύ π ε ς
άλλά κι'
ή ά γ α -
μία δέν
χει κα-
μιά εύ-
χαρίστη-
σι. **Βε-
λαϊτρεις**

